

Просто любов

ЗИМОВИЙ ДОЩ

Моїй єдиній і неповторній.

Дякую, ти довела мені, що є сенс життя

Ніч... Тиша... Лиш дрібний дощ ледь чутно ковзає склом, трохи порушуючи ідилію спокою та безтурботності. Хоча ні, він навіть надає цій ночі якийсь свій, особливий шарм, витонченість. Свіже повітря, яке має свій тонкий, ледве відчутний аромат дощу, наче створює образ прямо перед очима. Образ... Той, про який він мріяв завжди і створював всі ці довгі роки. Котрий так несподівано, але так вдало раптом з'явився поруч і тепер зігрівав його серце коханням, а душу вродою та витонченістю. Той образ, котрий раніше був просто твором його уяви, продуманим до найтонших подробиць, акуратно зібраним з піщинок свідомості і зігрітий всередині ніжного та палкого серця. І що тепер, коли то є не просто образ, а реальна людина?.. Чарівна дівчина, котра оживила всі його бажання. Як звичні, так і найпотаємніші, приховані десь глибоко-глибоко всередині його такої неоднозначної, складної і незрозумілої сутності. Що ж тепер виникло між ними?.. Що ж тепер утримує їх разом?.. Може це полум'я пристрасті, котре рушить всі перепони? Може це просто банальний потяг, що керує навіть тваринами і просто спонукає шукати собі пару?

Ні! Скоріш це схоже на почуття, які притаманні лише людям, та й то далеко не всім... Це кохання, яке уважно дивиться на людей, обирає та складає їх разом, як половинки чогось єдиного, цілісного та нероз-

ривного. І гірко тому, хто не зрозуміє цього вчасно. Саме кохання поєднує двох людей разом і пов'язує їх незримо. Воно спонукає ставитись одне до одного ніжно та лагідно, дарувати радість коханій людині і від цього почуватись щасливим. Кохання вчить бачити в щасті коханої людини власне щастя, відчувати задоволення, даруючи його коханій, віддавати всю ніжність і ласку і нічого не просити взамін.

Хоча, напевно, ця теоретичність їх зовсім не цікавила. Їм просто добре разом. Нащо намагатись пояснити те, що неможливо передати словами?.. Головне — у них є те найзначущіше, непомітне, що змушує їх серця битись в унісон. Чудово, коли поруч є людина, котра змушує дихати частіше і плутатись у власних думках. Адже немає більшого щастя, як кохати! Бачити цей щасливий блиск карих очей і тон-

ку, ледь помітну усмішку на коханих устах. Відчувати тонкий запах тіла, ніжний аромат шкіри, такої м'якої і оксамитової... І тоді приходить розуміння власної недосконалості в порівнянні з цим чудом, даром природи і милістю Бога до долі цього хлопця...

Олексій ГОРБАТЮК, ІНЕЕЕМ, група 1ЕПА-05

Редколегія:

Т. Б. Буяльська
(головний редактор)
І. П. Зянько
(редактор)
П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар)
Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор)
Б. І. Мокін
С. В. Юхимчук,
М. П. Свірідов,
Л. І. Волхонська,
В. Г. Лисенко,
Т. С. Криклива,
М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

кімн. 218, головний корпус,
Хмельницьке шосе, 95,
21021, м. Вінниця
Телефони:
внутрішній — 22-68
з міста — 59-82-68
E-mail:
impuls@vstu.vinnica.ua

«Імпульс» — щомісячник

Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ВЦ № 424 від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, кімн. 114, тел. 59-85-32

Комп'ютерна верстка — *Тетяни Крикливої*
Олени Кушнір

Світлини — *Сергія Маркова*

Підписано до друку 22.01.08. Формат 29,7×42 1/2.

Наклад 625 прим. Зам. № 2008-003

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-
видавничому центрі ВНТУ

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 59-81-59